

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ !..

[Του Philippe Tonelli]

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο Σούζυγος. — Η Σούζυγος. — Ο Φίλος.

Α'.

Ο Σούζυγος (χτυπώντας). — Ποιος είναι πάλι ;
 Ο φίλος. (ελαγχόμενος). — Καλημέρα σας, αγαπητοί μου φίλοι !...
 Μπα βλέπο έτοιμάζεστε για ταξίδι !
 Ο Σούζυγος. — Έτσι είναι, Παύλο !... Χάισο πολύ ! Η γυναίκα μου φεύγει σήμερα για τη Μασσαλία.
 Ο φίλος (με απορία). — Α ! (σέρνει κοιτάζοντας με τα μάτια στην κορφή).
 Η Σούζυγος. — Ναι, ζώμε Φολμητρών. Φεύγω άποφρα με τό έξπτορς τών 7.

Ο φίλος. — Μονάζη ;
 Ο Σούζυγος. — Μονάζη. Έλάβαμε τηλεγράφημα πώς πέθανε μια θεά της, μια καλή γρηά που ζούσε στη Μασσαλία. Άφησε λίγα χρημάτα, μα πολλά κοσμητικά μεγάλης αξίας. Έγώ δέν μπορώ να λείπω άπ' τό Παρίσι. Η γυναίκα μου σάν άνιφρα της, γνωρίζει τά έξαδέφρα της τί λησται είνε και γ' αυτό φεύγει με τό έξπτορς για να τους βάλη στη θεία τους και να πάρη όσα μπορέσει. Γι' αυτό, αγαπητέ, τό γεύμα μας τό σημερινό θά γίνη άμα γυρίση ή κορφή.
 Η Σούζυγος. — Ω ! ύστερα από όγτώ μερες θάμια έδώ. (Ένώ ό άνδρας της σερνά στην πλαγιά κάμαρα, να πάρη κάτι, λέει γρήγορα και μυσικά στον Παύλο). Θά έργαταματούω στό ξενοδοχείο τό «Μικρο Λούβρο». Φύγε πού μποροστά από μένα με τό πρώτο τραίνο τών 11, και περιμένε με.

Ο φίλος (στανά). — Πολύ καλό.
 Ο Σούζυγος. — Παύλε, άποφρα θά φάμε μαζί στό ξενοδοχείο. Όχι τό μερες έλευθερία, θά περάσουμε καλά !

Ο φίλος. — Δέν μπορώ, αγαπητέ, γιατί και έγώ φεύγω για τίς Βουξέλλες. Ερχόμουν να σου τό πώ.

Ο Σούζυγος. — Και τί θά πές να κάμης στό Βέλιγο ;

Ο φίλος. — Ξέρεις ό άνταποζοτιής μου Τουρζουάν έφυγε και πήρε ... Μα δέν έχω καιρό να σου διηγηθώ αυτή την ιστορία γιατί είναι μεγάλη. Φεύγω ! Μόλις θά προφθάσω τό τραίνο ...

Ο Σούζυγος. — Να πάρη ό διαβολός αυτόν τόν άνταποζοτιή σου. (Πηγαίνει και οι δύο στην κορφή). Έμια, και ό Παύλος ταξιδεύει σήμερα.

Η Σούζυγος. — Άλήθενα, ζώμε Φολμητρών ;

Ο φίλος. — Ω, για λίγο καιρό. Θά έρθω να σας δω άμα γυρίσετε άπ' τη Μασσαλία... (Χαϊκιά και φεύγει βιαστικά).

Ο Σούζυγος. — Λοιπόν, Έμια, είμαστε σύμφωνοι. Να τρέξης τά δόντια σου στό Λοούβρο σου.

Η Σούζυγος. — Μη φοβάσαι, έννοια σου.

Ο Σούζυγος. — Μη φοβάσαι λές, μα σε ξερω πως είσαι πολύ μελαγχ. Θά σε γελίσουν οι συγγενείς σου, πρόσθε !

Η Σούζυγος. — Δέν μπορώ να τους πισωω κ' άπ' τό λαμό.

Ο Σούζυγος. — Α ! βλέπεις ; άρχίζεις ν' άμφιβάλλης για την ένέργειά σου. (Πηγαίνει βιαστικά ταξιδεύοντας). Όχι, τό συγγενολόι σου με παίρνει για βλάκα και θέλω να τοίς δείξω ότι συμφάνει τό άντίθετο. Άζουσε, Έμια, θά φύγω έγώ για τη Μασσαλία και όμ σό.

Η Σούζυγος. — Μα τρελλάθηρες !... Δέν έχεις εμπιστοσύνη σε μένα ; Άφισε με να έτοιμάσω τά μπαγαζία μου.

Ο Σούζυγος. — Όχι, όχι, σέφθημα καλό, άναχωρώ, τελείωτε.

Η Σούζυγος. (με ήρωο έκτετατικό). — Σέφρω, Άδολφρε. Έγώ θά κάμω καλύτερα της δουλειάς μου. Είμαι άτάραχη, και γνωρίζω τά έξαδέφρα μου ! Θά δής πως τό ταξίδι μου θά βγή σε καλό, θά φέρω πλούσιο μεράδιο.

Ο Σούζυγος. — Μπα, θά σε γελιάσουν, θά σε κλέψουν ! Έγώ έγώ γνωρίζω να τους άποδείξω πως δέν είμαι κούδι όποιο με νομίζουν. Λοιπόν σύμφωνα, φεύγω.

Η Σούζυγος. (άπελευθερία). — Θεέ μου ! Θεέ μου !

Ο Σούζυγος. — Τι άπελάτρεσαι, δέν θά χτυπηθώ μαζί τους, μένε ήσυχη.

Η Σούζυγος. (στανά). — Και ό Παύλος ;... ό Παύλος ;... θ' άνταμώσωνε έκεί πέρα και τί έχει να γίνη. Θεέ μου !

Ο Σούζυγος. — Έλα, τοιάσου να σε οδηγήσω στό σπίτι της άδελφής μου στό Φοντέν. Θά μείνής μαζί της κατά την άπουσία μου. Άν λάβης άνάγκη για τίποτε ναυτό τηλεγραφήσης στην Μασσαλία στό ξενοδοχείο τό «Μικρο Λοούβρο».

Η Σούζυγος. (καταπονεμαμένη, γυθίζε). — Πώς ήθελα να τρελέ γραφήσω στον Παύλο !..

Υστερα από τίς παραλήψεις και έκείνης και δάξωνα ό Σούζυγος της την άδελφή στο σπίτι της άδελφής του, και φεύγει με τό έξπτορς τών 7.

Β'.

Ο Σούζυγος. (άφρο γέλασε άπ' τη Μασσαλία, διατρέχει στην γυναίκα του να τό ταξιδεύει του). — Πρώτα άπ' όλα, άφισέ με να σου πώ ποσο άποφρα φθάνοντας στη Μασσαλία. Τι έχεις, άγάτη μου, φράνεσα σάν άρροστη !

Η Σούζυγος. — Όχι δέν είναι τίποτα, λέγε...

Ο Σούζυγος. — Φαντάσου ποιά άντάμωσα, με ποιά κοιτούσημα μόλις βγήκα άπ' τό τραίνο... Με τόν Παύλο τόν Φολμητρών ! Δέν γελιάς ; Ναι, με τόν Παύλο τόν νομίζω πως βρισκότανε στο Βέλιγο. Κι' αυτός άποφρα σάν με είδες, και είχε δικαίο !

— Πώς ; Βρίσκατε έδώ ; τού είπα.

— Ναι, ναί, απάντησε, μένα μοιτρο άρραιμμένο.

— Για πές μου, τόν κορτίνο, πως γίνεται να σ' έρω δω πέρα ;

— Μήπως ξερω κ' έγω ; περιμένε ένα δέμα ταχυδρομικό για μια δουλειά μετροδεμένη.

— Και ό άνταποζοτιή σου ό Τουρζουάν ;

— Άγαπητέ μου Άδολφρε, έχω να κάμω μένα κλέφτη, ένα ληστή, και τόν καταδιώξω με μαυία.

— Εμπρός, τού είπα, άς μπούμε στ' άμάξι και κομ' τά λές στό δρόμο. Μοδ είπε λοιπόν πως στο Παρίσι σάν πήγε στο σταθμό για να φύγη για τίς Βουξέλλες, ένας φίλος του έτρεξε και τού είλε, πως ό κλέφτης Τουρζουάν άντι για τίς Βουξέλλες τράβηξε για την πατρίδα του, τό Άλγέρι της Άφρικής !

Ο καιμένος ό Παύλος με συνεζήνησε διηγόμενος αυτά τά άποφρα. Είχε στελεί, όπως μοδ είπε, μερικά μπαγαζία του. Τό βατόρι έφραγε τό μεσημέρι και ήταν 11 ή ώρα. Έτρεξε να τρέξη για να προφθάση για τόν έβιασο.

— Εμπρός, τού λέει, θά σε συνοδεύσω !

Και ό Παύλος πρόφτασε να κάμη ένα τόσο μεγάλο ταξίδι. Τόχε, λέει, μετανοήσασ.

Μα έγώ τού έδοκα κορτίνο και τόν τράβηξα ως την προκομιά για να φύγη και να σόση τά χρημάτα του και την ύποληψή του. Άναγκάσθηκε λοιπόν να μη στην βίολτα και να πάη στο βατόρι άφρο ή βαλίκα του ήταν μέσα από πού όποιο μοδ είλε. Ός την τελευταία στιγμή έφώναζε πως ίσως ύπαρχε μέσον να μη ταξιδεύη. Έγώ όμως τόν συνοδεύσα μέσα στο βατόρι και δέν τόν άφισα καρά όταν έσφράμξε και έτοιμάσθηκε να φύγη.

Έκείνη. (ταραχμένη). — Τό κεφάλι μου γυθίζει !.. Δέν είμαι καλά... άφισέ με μονάζη... θέλω να ή ανιάσω !..

Γ'.

Ο φίλος. (επιλομμένος στην κωμική του βατοροιο που πάει στην Άφρική. Υποφέρει από ναυτία). — Θεέ μου τί έπαθα τό κτήνος ! Άντι να συναντήσω την αγαπημένη μου στη Μασσαλία πάο... πού ; Στην Άφρική ! Θεέ μου, Θεούλη μου ! Και για όλ' ότα φράνει ένεινο τό κτήνος ό Σούζυγος. Τόν ήλιθο ! Τι τού κατέβηκε να ταξιδεύη αυτός άντι της γυναίκας του ; Πώς μετροδεύτηκα έτσι ; Μπορούσα να δικαιολογηθώ α' άλλους, άφρο με είδε ξερωτά στη Μασσαλία... Θεούλη μου ! Τι τρεκιά ! Τι άναγουά ! Τι ζύλη ! Τι γάτες αυτές ή γυναίκες ! Τι ζωντοβόλα οι άνδρες !..

Φίλιππος Τενέλλι

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς αγοράν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τσάκωμα τ' Αἰ Ρόκκου» μετὰφρ. Γουζέλη. «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἐδμ. Ἀμποῦ, μετὰφρ., «Συλλογὴ Δημοδῶν Ἀσμάτων» Ζαμπλιού, «Σονέττα» Στ. Μαρτζέκη, «Ἐξοτικά» ποιητ. Ι. Πολέμη, «Τὸ Φάσμα» ποιητ. Γ. Γεραστέη, «Ἀνθρώπος τοῦ Κοσμοῦ» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιὸς «Μπουκέτο».

Οκ φύγ' εγώ !

